

**RÈQUIEM
DE VERDI****LUDOVIC MORLOT**ORQUESTRA SIMFÒNICA DE BARCELONA
I NACIONAL DE CATALUNYA**OCTAVI RUMBAU · JOAN MAGRANÉ · RAQUEL GARCÍA-TOMÁS**

(Barcelona 1980)

(Reus 1988)

(Barcelona 1984)

Tres elegies per a baríton i orquestra (2023-24). Estrena, obra encàrrec de L'Auditori***Élégie d'après Liszt***

(Octavi Rumbau). Text d'Agustí Eura

Primer deixarà aquesta figura
Serà la carn més tendra
Se seguirà la carn més dura
Fins que quede l'ossera descarnada

Proseguiran los ossos sa tristura
Fins que resolt a terra limitada
No quedant ja cosa entera
Se'n torne a no res qui no res era

L'hermusura a qui dins no encén centelles
No enllaça lo cabell ni el pit provoca
Que al desengany que aquí conserva tendre
Al torpe foc sufocarà la cendra

Un sonet de Francesc Fontanella

(Joan Magrané). Text de Francesc Fontanella

«Quan cinyen, caminant, la pedra dura»
[Sonet a la mort de Nise]
Quan cinyen, caminant, la pedra dura
arcs romputs i cadenes forcejades,
ales desfetes, fletxes desdorades,
diràs que és de l'Amor la sepultura.

Mes, obscur lo Parnàs, l'esfera obscura,
tristes muses, esteles llastimades,
ab veus mudes, ab ombres desdixades,
que és eclipse, diran, de l'Hermosura.

Nise, lo sol que els astres embellia,
sol que a les muses animà serenes,
deixa sens llum la nit, mos ulls sens dia.

Ploren los astres, ploren les camenes,
plore l'Amor; puix de l'Amor tenia
los arcs, les fletxes, ales i cadenes.

Ara sí que ets divina

(Raquel García-Tomás).

Text de Francesc Fontanella

Ara...

Ara...

Ara sí que ets divina,
que, entre flames d'amor...
d'amor inextingible,
a l'Espòs immortal goses, ditxosa,
que et donà l'hermosura
i la noblesa,
l'ingeni, lo valor,
la virtut rara
que entre els humans te feien adorable
i entre los immortals te fan divina...
Divina...

Ara sí que ets divina,
que, de llum coronada,
il·lustres lo brillant...
Lo brillant de les esferes.